

Sygn. akt I PK 45/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa P.K.

przeciwko M. Z. K. P. Spółce Akcyjnej w Z.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 sierpnia 2012 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt [...]

oddala skargę kasacyjną;

**zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 137 (sto
trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód P.K. domagał się od pozwanego M. Z. Zakładu Produkcji Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych Spółki z o.o. w Z., zapłaty odszkodowania w kwocie 66.053,40 zł, za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz zasądzenia kwoty 8.595 zł, tytułem prowizji od zysku za miesiąc lipiec. Następnie cofnął pozew w zakresie żądania prowizji.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z 9 marca 2011 r., sygn. akt [...] w pkt 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.910,40 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia; w pkt 2. oddalił powództwo w zakresie żądania odszkodowania ponad kwotę 31.910,40 zł; w pkt 3. umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o zapłatę prowizji z zysku; w pkt 4. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.001,20 zł tytułem kosztów procesu. Następnie wyrok został uzupełniony o orzeczenie w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy ustalił, że P.K. zatrudniony był u pozwanego od dnia 1 lipca 1996 r., na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku zastępcy dyrektora spółki ds. technicznych. Powód na mocy uchwały rady nadzorczej powołany został w skład zarządu pozwanej Spółki. Uchwałą rady nadzorczej, nr [...] z dnia 07 sierpnia 2006 r., powód został odwołany z funkcji członka zarządu. W dniu 22 sierpnia 2006 r. powód otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków zastępcy dyrektora zarządu „w szczególności poprzez: wystosowanie w dniu 27 czerwca 2006 r. do Pierwszego [...] Urzędu Skarbowego w S. pisma [...], w którym samowolnie i bez dostatecznej podstawy prawnej poinformował organ podatkowy, jakoby S. R.E. Sp. z o.o. z siedzibą w W. miał być jedynym wspólnikiem pracodawcy; nieprawą odmowę przekazywania jednemu (zgodnie z aktualnym stanem prawnym) wspólnikowi ZPK - M. Z. Holding Spółka Akcyjna „informacji miesięcznych, kwartalnych, półrocznych i rocznych oraz danych do pakietu konsolidacyjnego” oraz przekazanie zawiadomienia o powyższym do Komisji Papierów Wartościowych i Giełd w Warszawie w piśmie [...]

z dnia 19 lipca 2006 r., w zamiarze utrudnienia bądź udaremnienia zatwierdzenia prospektu emisyjnego akcji VII emisji M. Z. Holding Spółka Akcyjna będącej podstawą do zrealizowania przez M. Z. Holding Spółka Akcyjna układu zawartego w dniu 15 grudnia 2005 r. z jego wierzycielami, wśród których znajduje się także ZPK. Powyższe postępowanie stanowi działanie na szkodę Pracodawcy, jak również m.in. naruszenie § 3 ust 1 umowy holdingowej z dnia 15 lipca 1996 r. oraz obowiązków informacyjnych wynikających ze zaktualizowanych przepisów wskazanych w Zarządzeniu nr 2/2002 Prezesa Zarządu M. Z. Holding Spółka Akcyjna z dnia 10 stycznia 2002 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez M. Z. Holding Spółka Akcyjna, jako podmiot dopuszczony do obrotu publicznego; udzielenie wspólnie z odwołanymi w dniu 24 kwietnia 2006 r. przez Radę Nadzorczą ZPK byłymi członkami zarządu Pracodawcy w osobach C.C. i J.K. - w dniu 29 maja 2006 r. pełnomocnictw procesowych i doprowadzenie w ten sposób do zawarcia w dniu 8 czerwca 2006 r., rzekomej ugody przed Sądem Rejonowym w Z. - Sądem Pracy (sygn. akt IV P ...), mającej przywracać wyżej wskazane osoby do pracy u pozwanego; uporczywe kwestionowanie uprawnień M. Z. Holding Spółka Akcyjna do występowania jako jedynego współnika ZPK oraz Rady Nadzorczej pracodawcy w osobach J. G. (G.), J.G. (G.) oraz A.K. (K.) oraz w konsekwencji doprowadzenie do utraty zaufania Pracodawcy do Pracownika”.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że prospekt emisyjny akcji VII emisji M. Z. Holding S.A. został zatwierdzony. Układ zawarty w dniu 15 grudnia 2005 r. przez M. Z. Holding S.A. z wierzycielami został zrealizowany.

Kwestią ustalenia właścicieli i osób umocowanych do reprezentacji „powoda” zajął się Sąd Okręgowy w G. - sygn. akt [...], w sprawie o przejęcie przez S. R.E. Sp. z o.o. udziałów w kapitale zakładowym „powoda”. Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2008 r. Sąd ten ustalił, że pozwana „W. S.” Spółka z o.o. w G. (poprzednio S. R.E.) nie jest współnikiem spółki M. Z. Zakładu Produkcji Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych Spółki z o.o. w Z. Apelacja pozwanego W. S. Spółki z o.o. w G. od powyższego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 października 2010 r.

W ocenie Sądu Rejonowego, spór w sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy okoliczności wskazane przez pracodawcę w oświadczeniu o

rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia stanowiły ciężkie naruszenia obowiązków pracowniczych przez powoda. Sąd uznał, że roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania było usprawiedliwione.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę Sąd podkreślił, że bezsporne w sprawie było, że powód złożył podpis pod takimi pismami jak: pismo z dnia 27 czerwca 2006 r. do Pierwszego [...] Urzędu Skarbowego w S., pismo z dnia 19 lipca 2006 r. do Komisji Papierów Wartościowych i Giełdy w Warszawie oraz podpisał pełnomocnictwo procesowe w sprawie o sygn. akt [...]. Oceniając wymienione wyżej pisma przez pryzmat zarzutów postawionych powodowi, Sąd Rejonowy podkreślił, że zachowanie powoda opisane przez pozwanego nie stanowiło ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Sąd Rejonowy przypomniał, że w okresie, w którym wymienione pisma zostały sporządzone toczył się spór odnośnie do tego czy jedynym udziałowcem powodowej spółki jest M.I Z. Holding S.A. w Z., czy S. R.E. Sp. z o.o. w W. Spór sądowy toczył się przez kilka lat. Prawomocnie zakończony został dopiero w październiku 2010 r. Tym samym, nie można, w ocenie Sądu, czynić zarzutu powodowi, iż jako członek zarządu w pismach wymienionych przez pozwanego sygnalizował jedynie, że spór istnieje i istniejącym sporem usprawiedliwiał działania podejmowane przez zarząd i zaniechania zarządu. Sąd pierwszej instancji zauważył, że z pisma z dnia 27 czerwca 2006 r. skierowanego do Pierwszego [...] Urzędu Skarbowego w S. wynika, że zarząd usprawiedliwia niemożność przedłożenia uchwały zgromadzenia wspólników zatwierdzającej sprawozdanie finansowe, z uwagi na treść postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 kwietnia 2006 r., zakazującego wykonywania jednemu wspólnikowi (S. R. E. Sp. z o.o. w W.) praw korporacyjnych. Sąd Rejonowy podkreślił, że sentencja postanowienia Sądu Okręgowego w G. w swej istocie była identyczna z tą, która przytoczona została w piśmie, z wyjątkiem sformułowania „jedyny” wspólnik. Bez wątplenia użycie tego sformułowania nie może świadczyć, w ocenie Sądu, o ciężkim naruszeniu przez powoda obowiązków pracowniczych, gdyż powód nie wprowadził Urzędu Skarbowego w błąd, a jedynie poinformował urząd o postanowieniu Sądu Okręgowego w G. Podobnie w piśmie z dnia 19 lipca 2006 r., powód poinformował Komisję Papierów Wartościowych i Giełd w Warszawie o

sporze sądowym o prawa właścicielskie i o tym, że w zaistniałej sytuacji zarząd nie może realizować obowiązków informacyjnych, zarówno względem M. Z. S.A. jak i S. R. E., a zatem nie może przekazać informacji miesięcznych, kwartalnych, półrocznych i rocznych oraz danych do pakietu konsolidacyjnego. Zarząd nie poświadczył w piśmie nieprawdy, lecz poinformował o istniejącym sporze sądowym. Sąd pierwszej instancji podkreślił przy tym, że nieprzekazanie tych informacji nie udaremniło zatwierdzenia prospektu emisyjnego akcji VII emisji M. Z. Holding S.A. i układ z wierzycielami M. Z. Holding SA został zrealizowany. Nieprzekazanie tych informacji nie spowodowało żadnej szkody po stronie pracodawcy. Spór właścicielski pomiędzy dwoma podmiotami, w sposób oczywisty rzutował na sytuację prawną pozwanej spółki, utrudniał jej prawidłowe funkcjonowanie zarówno w stosunkach zewnętrznych, jak i wewnętrznych. Zaistniała wówczas sytuacja, niezależna od powoda jak i pozostałych członków zarządu, stwarzała zagrożenie dla dalszego funkcjonowania pozwanej Spółki w obrocie gospodarczym. Powód z racji zajmowanego stanowiska odpowiadał za realizację kontraktów podpisanych przez Spółkę, z których to obowiązków w spornym okresie wywiązywał się w sposób należyty. Żaden zarzut w tym zakresie pod adresem powoda nie został sformułowany. Obarczanie powoda odpowiedzialnością za zaistnienie sporu właścicielskiego, na który powód nie miał żadnego wpływu i wyciąganie wobec powoda konsekwencji za informowanie organów podatkowych czy innych podmiotów o tym, że spór zaistniał, było zdaniem Sądu nieuprawnione. Podobnie Sąd Rejonowy uznał, że nie stanowiło ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych podpisanie przez powoda pełnomocnictwa procesowego w sprawie z powództwa C.C. i J.K.. Osoby podpisane pod pełnomocnictwami procesowymi wpisane były do Krajowego Rejestru Sądowego, który był przedmiotem badania przez sąd w sprawie w której zawarto ugodę [...]. W tamtym okresie sąd nie był w posiadaniu informacji o sporze właścicielskim, ponadto powód w dacie udzielenia pełnomocnictwa był członkiem zarządu pozwanego.

Odnosząc się do zarzutu czwartego tj. uporczywego kwestionowania uprawnień M. Z. Holding S.A. do występowania jako jedyne go wspólnika ZPK oraz rady nadzorczej, Sąd Rejonowy stwierdził, że ta okoliczność nie została w żaden sposób wykazana przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił żądania powoda zasądzenia odszkodowania ponad kwotę 31.910,40 zł, gdyż, w ocenie Sądu pierwszej instancji, powodowi przysługiwało odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, zgodnie z art. 58 k.p., i taką też podstawę żądania powód wskazał w pozwie. Strona powodowa wyraźnie sformułowała swoje roszczenie jako odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia i wskazała w sposób konkretny podstawę prawną swojego żądania, błędnie wskazując jego wysokość.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i pozwany.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z 15 września 2011 r., w pkt 1. z apelacji pozwanego zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1., 4. i powództwo oddalił; w pkt 2. oddalił apelację powoda; w pkt 3. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy uznał, że umyślne naruszenie obowiązków wypełnia zakres znaczeniowy zwrotu ciężkie nawet wtedy, gdy nie spowodowało szkody w mieniu pracodawcy, bądź rozmiar szkody jest nieznacznym, a pracownik dopuścił się naruszenia takiego obowiązku pracowniczego, który w sposób znaczny zagraża interesowi pracodawcy. Jednym z kryteriów oceny należytego wykonywania obowiązku dbałości o dobro pracodawcy jest pozycja zawodowa pracownika, usytuowanie zajmowanego przez niego stanowiska w strukturze zakładu. Sąd Okręgowy stwierdził, że w czasie, gdy powód był członkiem zarządu, jedynym udziałowcem zatrudniającej go Spółki – M. Z. Holding Spółka Akcyjna w Z., będący także jedynym udziałowcem Spółki B. C. 2000, w dniu 8 czerwca 2001 r. zawarł umowę kredytu konsorcjalnego z K. Bankiem i P. K. Bankiem. Celem zabezpieczenia spłaty wierzytelności objętych tą umową, M. Z. ustanowił m.in. poręczenie cywilne oraz zastaw rejestrowy na wszystkich przysługujących mu udziałach w kapitale zakładowym M. Z. - ZPK. W dniu 7 lutego 2003 r. K. Bank, który od 1 marca 2002 r. został jedynym wierzycielem kredytobiorcy z tytułu udzielonego kredytu, wypowiedział nienależycie wykonywaną umowę kredytową. Część wierzytelności została zaspokojona. Pozostała - w wysokości 3.387.420 Euro została nabyta wraz z jej zabezpieczeniami przez S. R. E. Spółkę z o.o. w W. w dniu 21 lutego 2006 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Nabywca w

dniu 17 marca 2006 r. został wpisany do rejestru zastawów, jako zastawnik, a w dniu 20 marca 2006 r. poinformował kredytobiorcę o umowie przelewu wierzytelności i wezwał do dobrowolnego spełnienia świadczenia poprzez zapłatę równowartości kwoty 3.563.594 Euro w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Dnia 28 marca 2006 r. Spółka SIRE złożyła M. Holding Z. oświadczenie o przejęciu na własność przysługujących mu udziałów, w tym wszystkich w Spółce ZPK - pracodawcy „ubezpieczonego” (powinno być: „powoda”). Oświadczenie to było przedwcześnie, bowiem nastąpiło wcześniej niż 7 dni po zawiadomieniu przesłanym zastawcy z kopią dla Spółki, a ta otrzymała zawiadomienie w dniu 27 marca 2006 r. W dniu 29 marca 2006 r. zastawca zapłacił całą należność, wskutek czego wygasła wierzytelność oraz ustanowiony zastaw. Jednak SIRE uznała, że nie została zaspokojona w terminie i że należne są jej na własność udziały M. Holding Z. w Spółce – Z. P. K. Uznając się za jej jedyne go wspólnika, powołała radę nadzorczą, a ta zarząd Spółki, w którym funkcję członka powierzono „ubezpieczonemu” (powinno być: „powodowi”). Natomiast M. Holding Z. powołał nową radę nadzorczą, która uchwałą z dnia 24 kwietnia 2006 r. odwołała dotychczasowy zarząd Spółki, w tym J. K. z funkcji prezesa i C.C. z funkcji członka zarządu i powołała nowy skład zarządu w osobach A. D., jako prezesa zarządu i T. M. jako członka zarządu. Dotychczasowy zarząd nie uznał nowo powołanego zarządu Spółki za prawowity i odmówił mu przekazania zarządzania przedsiębiorstwem. Kilkakrotnie podejmowane bezskuteczne próby przejęcia władztwa nad zakładem spowodowało, że zarząd Spółki w piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 r. zawarł oświadczenia o rozwiązaniu z J. K. i C. C. umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 i 3 k.p. J. K. wraz z C. C., z którym także rozwiązano umowę o pracę w trybie natychmiastowym, złożyli pozew o przywrócenie do pracy. W postępowaniu sądowym Spółka ZPK była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, któremu pełnomocnictwa (jak wynika z odpisu z KRS-u winno być udzielić działających łącznie dwóch członków zarządu lub jeden członek zarządu z prokurentem), w sprawie udzielił, oprócz aktualnego członka zarządu powoda P.K., C. C.. Z kolei w sprawie, w której C. C. był powodem, pełnomocnictwa udzielił powód i J. K.. Tak reprezentowana pozwana Spółka, w dniu 8 czerwca 2006 r. w

sprawie [...] zawarła ugodę z J. K. i C. C., na mocy której zostali przywróceni do pracy z dniem 27 kwietnia 2006 r. Ugoda sądowa po uprawomocnieniu została opatrzona klauzulą wykonalności i stała się tytułem wykonawczym, którego Spółka odmówiła wykonania, podejmując bezskuteczną, spóźnioną próbę zaskarżenia postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dniem 8 czerwca 2006 r. o umorzeniu postępowania.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że „w międzyczasie” toczyło się także postępowanie przed Sądem Okręgowym w G. X Wydziałem Gospodarczym sygn[...], z powództwa M. Z. Holding Spółka Akcyjna w Z. przeciwko S. R. E. Spółce z o.o. w W. (zwanej SIRE, później - „W. S.”) i M. Z. – Z. P. Konstrukcji S. i U. P. Spółce z o.o. w Z. (zwanej ZPK), którego przedmiotem była ocena skuteczności przejęcia przez SIRE udziałów w kapitale zakładowym Spółki oraz ustalenie czy SIRE jest wspólnikiem Spółki. Pozwana Spółka SIRE wystąpiła z powództwem wzajemnym w sprawie [...]. Po wydaniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w G. X Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 30 grudnia 2008 r. sygn. akt [...] z powództwa głównego: ustalił, że „W. S.” Spółka z o.o. w W. nie jest wspólnikiem spółki M. Z. - Zakład Produkcji Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych Spółki z o.o. w Z.. Zostało także prawomocnie zakończone postępowanie w sprawie [...] z powództwa M.Z. - Spółki ZPK o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Z. z dnia 8 czerwca 2006 r. Sąd Rejonowy w Z. Wydział IV Pracy wyrokiem z dnia 17 lipca 2009 r. pozbawił tytuł wykonawczy w postaci ugody sądowej z dnia 8 czerwca 2006 r., opatrzonej klauzulą wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy w Z. w dniu 26 lutego 2007 r., wykonalności w całości oraz zasądził od J. K. i C. C. na rzecz strony pozwanej koszty procesu. W motywach swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwana spółka skierowała powództwo przeciwko tytułowi egzekucyjnemu - niekorzystającemu z powagi rzeczy osądzonej tj. ugody sądowej, zatem podniesienie zarzutu braku odpowiedniego pełnomocnictwa dla osoby działającej w imieniu spółki, jako dłużnika, było dopuszczalne, a zarzut ten okazał się ponadto uzasadniony. Sąd Rejonowy podkreślił, że J. K. i C. C. nie byli upoważnieni do reprezentacji pozwanej spółki w dacie udzielania pełnomocnictwa, a także w dacie, w której doszło do

zawarcia ugody sądowej, gdyż zostali skutecznie odwołani z członkostwa w zarządzie uchwałami rady nadzorczej ustanowionej przez M. Z. Holding S.A. - prawowitego, jedyne go udziałowca spółki. Nie byli także upoważnieni do reprezentowania pracodawcy na mocy art. 3¹ k.p.

W świetle tych ustaleń faktycznych, w ocenie Sądu Okręgowego nie budzi wątpliwości, że jedynym wspólnikiem Spółki – M. Z. - Zakład Produkcji Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych, właścicielem wszystkich udziałów w jej kapitale zakładowym, był M. Holding Z.. Powołana, przez prawowitego wspólnika Spółki – M. Z. – Z. P. K. S. – M. Z. Holding, rada nadzorcza, realizując uprawnienia wynikające z § 17 pkt 5 Umowy Spółki, uchwałą z dnia 24 kwietnia 2006 r. skutecznie odwołała J. K. i C. C., jako członków zarządu Spółki i powołała nowy skład członków zarządu Spółki, który był uprawniony do złożenia byłym członkom zarządu świadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (§ 19 pkt 3 Umowy Spółki), co też nastąpiło w piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 r.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że powód był członkiem zarządu pozwanej spółki, a więc wchodził w skład organu uprawnionego do reprezentacji strony pozwanej. Zajmował on bardzo odpowiedzialne i wysokie stanowisko u strony pozwanej. Zarząd odpowiadał za prawidłową organizację i funkcjonowanie pozwanej spółki. Z racji zajmowanego stanowiska powodowi powinny być znane wszystkie problemy, z jakimi borykała się Spółka. Winien być świadom sytuacji prawnej Spółki, jej statusu. Podejmując się objęcia stanowiska członka zarządu powód musiał być obeznany w szeregu praw, jakie z racji zajmowanego stanowiska posiadał, ale także musiał się liczyć z odpowiedzialnością, jaką przyjął na siebie będąc członkiem zarządu jak i zobowiązaniami, jakie wiązały się z zasiadaniem w zarządzie. Rada nadzorcza pozwanej Spółki powołując powoda na członka zarządu miała prawo oczekiwać od powoda odpowiedzialnego i świadomego postępowania. W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Okręgowego, nie do zaakceptowania jest stanowisko powoda, że „chciał być jak najdalej od toczącego się sporu właścicielskiego”. Jednocześnie powód był świadomy, iż ani J. K., ani C. C. nie mieli uprawnień do występowania w imieniu pozwanej Spółki, składania oświadczeń w jej imieniu. Powód składając oświadczenie w imieniu

pozwanej działał wspólnie z odwołanymi już członkami zarządu. Tak więc wyrażał zgodę, godził się na to, że odwołani członkowie zarządu podejmowali czynności w imieniu pozwanej nie mając do tego prawa. Składając wspólne oświadczenie - z J. K. i C. C. doprowadzał do składania nieważnych oświadczeń. Sąd Okręgowy podkreślił, że tym bardziej takie postępowanie jest naganne, ponieważ dotyczyło postępowań sądowych, w trakcie których przedstawiono nieaktualne wyciągi z KRS-u, w których niewidoczne były zmiany w składzie zarządu. Sąd prowadzący sprawę był wprowadzony w błąd, co do osobowej reprezentacji strony pozwanej.

Jako bezprawne, Sąd Okręgowy uznał także podpisywanie przez powoda w imieniu pozwanej z odwołanymi członkami zarządu pozostałej korespondencji, tj. pisma z 27 czerwca 2006 r. do Pierwszego Urzędu Skarbowego w S. czy do Komisji Papierów Wartościowych i Giełd w Warszawie z dnia 19 lipca 2006 r. Mimo, że pismo kierowane do Komisji Papierów Wartościowych i Giełd nie spowodowało utrudnienia w zatwierdzeniu prospektu akcji VII emisji M. Z. - już samo wystąpienie w imieniu pozwanej wraz z odwołanym członkiem jest, w ocenie Sądu drugiej instancji, naganne.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony skargą kasacyjną wniesioną przez powoda, w której zarzucono: naruszenie prawa materialnego – „przepisu art. 30 § 4 k.p. poprzez błędną wykładnię tego przepisu skutkującą przeniesieniem sporu pomiędzy pracownikiem - powodem a pracodawcą - pozwaną poza granice przyczyn podanych w pisemnym oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem z winy powoda z dnia 17 sierpnia 2006 r., pozbawiając tym samym pracownika możliwości podjęcia obrony”; oraz „naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności:

1. przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. poprzez brak skonkretyzowania i wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd drugiej instancji dokonując zmiany ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, pominął ocenę części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
2. przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. poprzez niezamieszczenie w uzasadnieniu wyroku wyraźnego stwierdzenia, że ustalenia i wnioski Sądu

pierwszej instancji akceptuje i przyjmuje za swoje, w sytuacji, gdy w pkt 2 zaskarżonego wyroku Sąd ten wydał orzeczenie oddalające apelację powoda”.

Wskazując na powyższe wniesiono o „1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.; 2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych; 3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości według norm przepisanych”.

Strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a w razie przyjęcia jej do rozpoznania o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Podstawy skargi to zarzuty w niej podniesione, dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania (art. 398³ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną rozważa jedynie prawidłowość wykładni i stosowania tych przepisów prawa, które zostały objęte podstawami (zarzutami) skargi.

Skarga kasacyjna powoda nie ma uzasadnionych podstaw. Rozważania należy rozpocząć od zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Zarzuty te obejmują naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 i 382 k.p.c. oraz w związku z art. 391 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. tylko wyjątkowo może stanowić uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej. Dla skuteczności podniesionego zarzutu naruszenia przepisu postępowania konieczne jest wykazanie wpływu zarzucanego uchybienia na wynik sprawy, rozumiany jako uwzględnienie lub oddalenie spornych roszczeń (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W art. 328 § 2 k.p.c. (stosowanym w postępowaniu apelacyjnym na podstawie art. 391 § 1 k.p.c.) została uregulowana konieczna zawartość uzasadnienia wyroku.

Uzasadnienie wyroku jest – jak wiadomo – sporządzane po jego wydaniu, stąd z reguły nie występuje wpływ jego ewentualnych wad na wynik sprawy. Sąd Najwyższy przyjmuje jednolicie w swym orzecznictwie, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej w tych wyjątkowych wypadkach, gdy wady uzasadnienia zaskarżonego wyroku są tego rodzaju i ciężaru, że uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej rozstrzygnięcia. Z nowszych orzeczeń Sądu Najwyższego tytułem przykładu można wymienić wyroki: z 2 czerwca 2011 r. (I CSK 581/10, LEX nr 950715), z 15 lipca 2011 r. (I CSK 67/11, LEX nr 970061), z 18 października 2011 r. (II UK 51/11, LEX nr 1110977) i z 15 grudnia 2011 r. (II PK 80/11, LEX nr 1163328). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera tak poważnych wad.

Natomiast naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie może stanowić uzasadnionej podstawy skargi kasacyjnej z tego względu, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Przepis art. 233 § 1 k.p.c. wprost odnosi się do oceny dowodów. Zarzut odnoszący się do naruszenia art. 382 k.p.c. nie został dostatecznie skonkretyzowany. Zgodnie z tym przepisem, sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Skarżący nie podał, jaki materiał dowodowy został pominięty przez Sąd Okręgowy. Zarzut naruszenia tego przepisu nie może odnosić się do oceny dowodów ani do oceny zasadności wszystkich zarzutów stawianych powodowi w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z pominięciem niektórych z nich. Chodzi bowiem o uwzględnienie wszystkich dowodów w konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia sądu drugiej instancji. Skarżący nie podał, jakie „materiał” został pominięty w ustaleniu podstawy faktycznej orzeczenia.

Nie jest też uzasadniona podstawa skargi odnosząca się do naruszenia prawa materialnego. Jedyne zarzuty skargi w ramach tej podstawy dotyczą art. 30 § 4 k.p. W myśl tego przepisu, w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyn uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Skarżący upatruje naruszenia tego przepisu przez błędną jego wykładnię, polegającą na przeniesieniu (przez Sąd drugiej instancji) sporu między

pracownikiem – powodem a pracodawcą poza granice przyczyn podanych w pisemnym oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem z jego winy i pozbawieniu go tym samym możliwości obrony. Tak skonstruowany zarzut nie został odniesiony do odpowiednich przepisów prawa. Nie wiąże się on z wykładnią art. 30 § 4 k.p. Przepis ten mógłby zostać naruszony w razie niepodania przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę, podania przyczyny pozornej (takiej, która nie stanowiła rzeczywistego motywu złożenia świadczenia) lub niedostatecznie konkretnej, ogólnikowej lub niezrozumiałej. W ten sposób art. 30 § 4 k.p. jest wykładany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z 14 maja 1999 r., I PKN 47/99, OSNAPiUS 2000 nr 14, poz. 548 i z 19 stycznia 2000 r., I PKN 481/99, OSNAPiUS 2001 nr 11, poz. 373). Taki problem nie występował w tej sprawie, w której spór koncentrował się na ocenie zasadności rozwiązania umowy o pracę w świetle podanych przyczyn.

W tym stanie rzeczy skarga podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

/tp/